

Які думки людини, така і вона

Заняття, проведене Андреасом Дура

Субота, 4 квітня 2009 р.

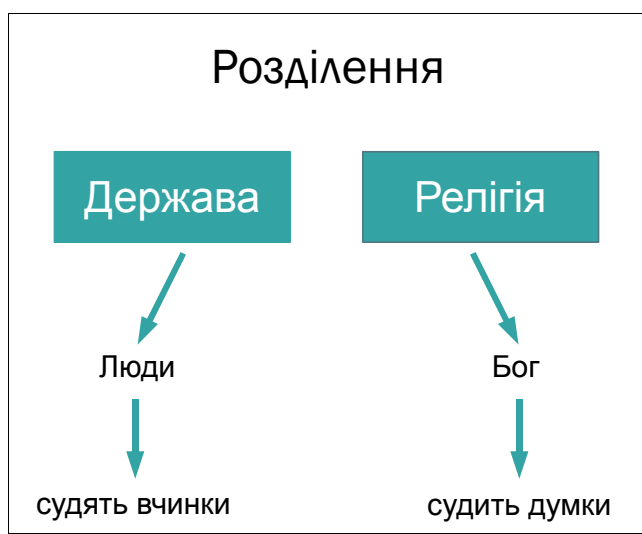
Ласкаво просимо на наше заняття, яке має назву «Які думки людини, така і вона». Вона взята з біблійного вірша: «Бо як у душі своїй він обраховує, такий є» (*Притовісті* 23:7). Контекст цього вірша такий, що ви не повинні довіряти нещиросердній людині, які б гарні речі вона не говорила. Якщо вона говорить: «Їж скільки хочеш», будьте обережні, бо це сказано нещиро.

Є й інші вірші, які виражають те, що ми докладніше хочемо вивчати цього ранку. Один з них в 4-му розділі *Притовістей*: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (*Притовісті* 4:23). Слово серце також може бути перекладене, як думки. Часто воно означає саме це. В Новому Заповіті говориться, що з серця походять різні речі. Коли б в Біблії не говорилось про серце, мова переважно йде про думки. Тому «стережи своє серце» може також означати «стережи свої думки, бо з них походить життя». Вони є джерелом того, чим ми є.

Сьогодні ми говоримо про розділення церкви і держави. Ми також могли б назвати це розділенням держави і релігії. Це дуже добре, бо завжди, коли ці речі поєднані, виникають переслідування, замішання і утиски. Держава і релігія повинні бути відділені одне від одного. Часто люди забувають темне середньовіччя, де це було держава і релігія були об'єднані. Вони не пам'ятають, яке тоді існувало убожество і як люди були утискувані. Поєднання держави і релігії також стримує прогрес.

Які завдання мають ці дві інституції? Держава — це людський витвір. В демократичних країнах — якщо сказати словами Лінкольна — це урядування народу, для народу і через народ. З іншої сторони, релігія — це Боже урядування. В релігії не люди входять в уряд, а Бог. Це те, що часто не розуміється в церквах, де люди думають, що релігійний уряд — це уряд людей. Проте, це не так. В релігії урядування належить лише Богові, який керує кожною окремою людиною. В цьому відмінність між державою і релігією.

В державі вчинки судять люди. Вони можуть судити лише вчинки, і їм дозволено судити лише вчинки. Вони говорять: «Думки є вільними». Подумайте, що би сталось, якщо б держава намагалась судити думки! Саме це відбувається, коли держава і релігія поєднані. Тоді судяться думки, і це веде до утисків.

З іншого боку, ви можете сказати:

«Звичайно, це так, але є деякі люди, які постійно думають тільки лихе. Хіба не повинні вони бути покарані?» Ні. Поки вони не зробили лихих вчинків, вони не можуть бути покарані, тому що держава не судить думки. Думки є вільними.

Це декого турбує, тому що є люди, які мають лихі думки і записують їх. Тоді люди кажуть: «Ці думки небезпечні. Цей чоловік просто мусить бути ув'язнений». Але все одно застосовується принцип, що думки є вільними. Лише коли вони стають вчинками, тоді їх можна карати.

В релігії це інакше. Бог насправді судить думки. Він може це робити, бо Він розуміє наші мотиви і що стоїть за нашими думками. Він може правильно читати наші думки, — це те, що людські істоти не в змозі робити.

Перш за все, ми повинні розділяти ці дві речі: Бога, який судить думки, і людину, яка не вміє і не може судити думок. Я би хотів дещо з вами прочитати, що чітко показує, що Бог дійсно судить думки, а також, як Він це робить. Давайте відкриємо Нагорну проповідь в п'ятому розділі Євангелія від Матвія.

«Ви чули, що сказано: „Не чини перелюбу“. [Це стосується закону, який звинувачує вчинки. Перелюб — це вчинок, а не думка]. А Я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм» (*Матвія 5:27, 28*). Що означає слово «серце»? Думки. Це чітко вказує на те, що Бог судить думки, і для Нього думки так само можуть каратись, як і вчинки. Ось чому Ісус говорить: «Той вже вчинив перелюб». Те саме можна було б сказати і про вбивство. «Ви чули, що сказано: „Не вбивай“, але я кажу вам, що кожний, хто навіть подумає про вбивство — той вже вбив». Якщо говорити про Бога, до думка вже є злочином, що підлягає покаранню.

Ми повинні звикнути до цього. Ми вважаємо, що можемо думати, що хочемо, і не буде жодних наслідків. Але з Богом це не так. Він бачить наші думки і знає їх.

Чи це вас лякає? Якщо би людська істота могла бачити і судити наші думки, це дійсно могло б налякати. Але з Богом усе інакше. Ми просто повинні знати, що Він і так усе бачить. Ми для Нього відкрита книга. Від Бога ніщо не може бути сховане — Він знає найпотаємніші думки.

Я би хотів показати це за допомогою 138-го *Псалму*.

«Господи, — випробував Ти мене та й пізнав, Ти знаєш сидіння моє та вставання моє, думку мою розумієш здалека. Дорогу мою та лежання моє виміряєш, і Ти всі путі мої знаєш, — бо ще слова нема на моїм язичі, а вже, Господи, знаєш те все! Оточив Ти мене ззаду й спереду, і руку Свою надо мною поклав. Дивне знання над моє розуміння, високе воно, — я його не подолаю! Куди я від Духа Твого піду, і куди я втечу від Твого лиця? Якщо я на небо зійду, — то Ти там, або постелюся в шеолі — ось Ти! Понесуся на крилах зірниці, спочину я на кінці моря, — то рука Твоя й там попровадить мене, і мене буде тримати правиця Твоя! Коли б я сказав: Тільки темрява вкриє мене, і ніч — світло для мене, то мене не закрий від Тебе і темрява, і ніч буде світити, як день, і темнота — як світло! Бо Ти вчинив нирки мої, Ти виткав мене в утробі матері моєї, — Прославляю Тебе, що я дивно утворений! Дивні діла Твої, і душа моя відає вельми про це! І кості мої не сховались від Тебе, бо я вчинений був в укритті, я витканий був у глибинах землі! Мого зародка бачили очі Твої, і до книги Твоїї записані всі мої члени та дні, що в них були вчинені, коли жодного з них не було... Які дорогі мені стали думки Твої, Боже...» (*Псалом 138:1—17*).

Чи це вас лякає? Мене це не лякає. Мені це дає відчуття безпеки, відчуття впевненості, яку я можу мати в Бозі. Він не лише мій Бог, але й найкращий друг. Я не маю потреби ховати щось від Нього. Я можу бути повністю відкритий Йому.

Давайте будемо читати далі з Нагорної проповіді, яка описує намагання сховати від людей наші справжні думки під маскою благочестя.

«Стережіться виставляти свою милостиню перед людьми, щоб бачили вас; а як ні, то не матимете нагороди від Отця вашого, що на небі. Отож, коли чиниш ти милостиню, не сурми перед себе, як то роблять оті лицеміри по синагогах та вулицях, щоб хвалили їх люди. Поправді кажу вам: вони мають уже нагороду свою! А як ти чиниш милостиню, — хай не знатиме ліва рука твоя, що робить правиця твоя, щоб таємна була твоя милостиня, а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (*Матвія 6:1—4*).

Чи це вас лякає? Звичайно, що ні. Це добре.

«Твій Отець, що бачить таємне». Скільки зроблено вчинків, які не побачили і не визнали люди? Людина, яка знає, що Бог бачить таємне, більше не буде думати про це.

«А як молитесь, то не будьте, як ті лицеміри, що люблять ставати й молитися по синагогах та

на перехрестях, щоб їх бачили люди. Поправді кажу вам: вони мають уже нагороду свою! А ти, коли молишся, увійди до своєї комірчини, зачини свої двері, і помолися Отцеві своєму, що в таїні; а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (*Матвія* 6:5, 6).

Головна думка у сказаному Ісусом постійно та сама: ваш небесний Отець читає і судить думки. Людина не може цього робити. Навіть не намагайтесь поставити людей, щоб вони судили думки і мотиви. Просто дозвольте Богові їх судити.

Я би хотів з вами прочитати ще одну цитату, в якій Ісус наголошує, наскільки вирішальними по відношенню до нашого характеру і вчинків є наші думки.

«Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й за Мною йде! Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто згубить душу свою ради Мене та Євангелії, той її збереже. Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занепасть? Або що назамін дасть людина за душу свою?» (*Марка* 8:34—37).

Яка нам користь мати схвалення цілого світу за своє благочестя, даючи так багато милостині, роблячи те і інше, але втратити власну душу? Важливим є те, що насправді всередині нас, а не те, що поруч зовні. Саме це, фактично, горить Ісус. «Будьте обережні, бо Бог судить думки. Він не судить вчинки. Яка користь вам з того, що ви будете мати усе, а те, що всередині, буде неправим перед Богом? Ніякої».

Я би міг прочитати багато віршів, щоб підтвердити цю думку, але прочитаю лише один.

«Наостанку, браття, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, — думайте про це!» (*Філіп'янам* 4:8).

Ми можемо контролювати свої думки. Завжди пам'ятайте, що серце — це джерело життя. Наші думки живлять наш характер, вони живлять ціле наше життя. Ми можемо контролювати свої думки, і саме наші думки, зрештою, визначають, хто ми є.

Коли Біблія говорить, що Бог судить ці речі, вона також говорить про те, що це для нас добре. Бог не судить довільно. Він не сидить як суддя над нами і не говорить: «Якщо ти думаєш так і так, Я тебе покараю, а якщо ти не думаєш так і так, Я тебе винагороджу». Це не те, що робить Бог. Скоріш, Він говорить: «Якщо ти дозволяєш таким лихим речам, як ненависть, перелюб і вбивство наповнювати свій розум, тоді вони визначають твоє життя, і це буде для тебе погано. Це погано для тебе, — не тому, що Я так присудив, а тому, що воно тобі нашкодить». Звичайно, Бог мусить судити про це негативно, тому що це погано для нас.

З іншої сторони, Він говорить: «Що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, — якщо ти будеш про це думати, для тебе це буде добре». З цього виходять потоки життя.

Я би хотів розглянути з Біблії один приклад, який ілюструє цей принцип. Нещодавно я думав про Калева. Калев був одним із вивідачів, котрі були послані розвідати Ханаанський край. Після того, як Ізраїль залишив Єгипет, Бог хотів їх увести в Обіцяну землю, але спочатку декілька чоловік були послані, щоб вивідати її. Було обрано дванадцять людей з дванадцяти племен. Давайте прочитаємо цю історію в книзі *Чисел*.

«І знялися вони, і розвідали той Край від пустині Цін аж до Рехова, у напрямі до Хамоту. І пішли вони на південь, і прибули аж до Хеврону, а там були Ахіман, Шешай та Талмай, нащадки велетня. А Хеврон був збудований за сім літ перед Цоаном єгипетським. І прибули вони аж до долини Ешколу, і витяли там галузку з одним гроном винограду, і вдвох понесли його на жердині; також узяли із гранатів та з фіг. Те місце назвали: Нахал-Ешкол, через те гроно, що Ізраїлеві сини витяли були там. І вернулися вони з розвідки того Краю по сорока днях. І пішли, і прийшли вони до Мойсея й до Аарона та до всієї громади Ізраїлевих синів, до пустині Паран, до Кадешу, і здали справу їм та всій тій громаді, і показали плід того Краю. І вони розповіли йому та й сказали: „Прибули ми до Краю, куди ти послав був нас, — а він

тече молоком та медом, а оце плід його! Та народ той, що сидить у тім Краї, міцний, а міста укріплені, дуже великі. А також бачили ми там нащадків велетня... Амалік сидить у краї південнім, а хіттеянин, і євусеянин, і амореянин сидять на горі, а ханаанеянин сидить над морем та при Йордані» (Числа 13:21—29).

Так вони відзвітували. Вони сказали: «Ця країна дуже гарна і там багато фруктів, але там живуть сильно озброєні народи. Ці племена дуже ворожі до чужинців, і у нас немає шансу там вижити. Нічого не вийде».

«А Калев утихомирював народ перед Мойсеєм [тому що люди почали нарікати і говорити: „Це все надто тяжко, ми ніколи цього не зробимо“] та й сказав: „Конче ввійдемо ми й заволодіємо ним, бо ми справді переможем його!“ Та люди, що ходили з ним, сказали: „Ми не зможемо ввійти до того народу, бо він сильніший за нас...“» (Числа 13:30, 31)

Перш, ніж ми продовжимо читати, я би хотів провести паралель. Сьогодні ми не перемаємо інші народи. В минулому Ізраїль мав меч і не знав нічого, крім меча. Через їхнє жорстокосердя Бог дозволив це. Але в Новому Заповіті Бог сказав: «Відкладіть меча, тому що той, хто живе мечем, від меча і помре». (Див. Матвія 26:52). Тим не менше, ці історії Старого Заповіту є дуже цінними для нас, тому що вони показують нам віру. Вони показують нам не боротьбу проти інших народів, а проти гріха. Вони показують нам битву з лихими думками і як долати труднощі. Таким є урок цих історій. Калев, фактично, казав: «Ми можемо подолати ці перешкоди. Ми можемо справитись з цими труднощами. Вони не є для нас надто важкими».

Подивіться, як багато проблем існує в світі! Можливо, у мене є завдання вирішити якусь проблему, а я говорю: «О, ні! Це надто складно для мене». І при цьому навіть не почав її вирішувати. Я лише дивлюсь на неї і говорю, що це дуже важко. Чи мали ви такий досвід? Або, можливо, я пережив розчарування, і тому говорю: «Я ніколи цього не подужаю». Чи мали ви такий досвід?

Але Калев сказав: «Ні, Ми зробимо це. Ми можемо».

«Та люди, що ходили з ним, сказали: „Ми не зможемо ввійти до того народу, бо він сильніший за нас...“ І пустили вони між Ізраїлевими синами злу вістку про той Край, що розвідали його, говорячи: „Той Край, що ми перейшли по ньому, щоб розвідати його, це край, який поїдає своїх мешканців. А весь той народ, що ми бачили в ньому, люди високі на зріст. І там ми бачили велетнів, синів Енака, з роду велетнів, і були ми в своїх очах немов та сарана, і такими були ми і в їхніх очах“» (Числа 13:31—33).

Іншими словами, у нас нема шансів. Нам навіть не треба пробувати.

«Ми можемо, ми можемо!» — казали Калев і Ісус Навин. «Давайте це зробимо».

Але народ загалом дозволив собі потрапити під вплив негативної думки інших вивідувачів. Їхні думки пішли в неправильному напрямку. «Бо з нього [з думок] походить життя». В цьому випадку з думок вийшло не життя, а смерть, тому що такими були їхні думки. Це описано в наступних розділах.

«А Господь сказав: „Я простив за словом твоїм. Але, як Я живий, — слава Господня наповнить увесь оцей Край. Тому всі ті люди, що бачили славу Мою та ознаки Мої, що чинив Я в Єгипті та в пустині, але випробовували Мене оце десять раз та не слухалися голосу Мого, поправді кажу, — не побачать вони того Краю, що Я заприсяг був їхнім батькам. І всі, хто зневажає Мене, не побачать його!“» (Числа 14:20—23).

Це не Бог так собі присудив. Тут мова йде про причину та наслідок. Жоден, хто думає подібним чином, не матиме ніякого успіху в житті чи перемог над труднощами. Це неможливо.

«Але раб Мій Калев за те, що з ним був дух інший, і він виконував накази Мої, то Я введу

його до того Краю, куди він увійшов був, і потомство його оволодіє ним. А амаликитянин та ханаанеянин сидить у долині. Узавтра оберніться, та й рушайте на пустиню дорогою Червоного моря!» (*Числа 14:24, 25*)

Ми бачимо прямі наслідки. Ніхто з тих, хто нарікав, не увійшов до Обіцяної землі. Через це сталась величезна затримка. Сорок років ізраїльський народ мандрував пустелею, перш ніж вони, зрештою, увійшли в Ханаан, і протягом цього часу фактично кожний, кому було більше двадцяти, помер. Цю землю побачили лише їхні діти і ще двоє людей: Ісус Навин і Калев.

Коли Ісус Навин і Калев увійшли в той край, вони були вже в похилому віці. Давайте про це разом прочитаємо в книзі *Ісуса Навина*. Після того, як вони увійшли в Ханаан, земля була поділена між дванадцятьма племенами, і кожне плем'я отримало свій спадок, як це тоді називалось.

«І підійшли Юдині сини до Ісуса в Гілгалі, та й сказав до нього Калев, син Єфуннеїв, кеназзеянин [це був той самий Калев, який казав перед цим: „Ми зможемо це зробити!“]: „Ти знаєш те слово, що Господь говорив до Мойсея, Божого чоловіка, про мене та про тебе в Кадеш-Барнеа. Я був віку сорока літ, коли Мойсей, раб Господній, посилав мене з Кадеш-Барнеа вивідати той Край. І я доклав йому справу, як було в серці моїм. А мої браття, що ходили зо мною, знеслили були серце народу, а я обставав за Господом, Богом моїм. І присягнув Мойсей того дня, говорячи: «Поправді кажу, — той Край, що нога твоя ходила в ньому, буде на спадок тобі та синам твоїм аж навіки, бо ти обставав за Господом, Богом моїм». А тепер оце Господь позоставив мене при житті, як говорив. Оце сорок і п'ять літ [В той час йому було сорок років, і потім вони мандрували ще сорок п'ять років. Скільки зараз було Калеву?] відтоді, як Господь говорив був це слово Мойсеєві, коли Ізраїль ходив у пустині. А тепер ось я віку восьмидесяти й п'яти літ. [Це досить багато. Він та Ісус були там найстаршими.] Сьогодні я ще сильний, як того дня, коли Мойсей посилав мене“» (*Ісуса Навина 14:6—11*).

Чи дійсно він був так само сильним, як і тоді? Не власною силою. Звичайно, як ми старіємо, наша сила зменшується, в цьому нема сумнівів. Але він казав: «З Божою допомогою я сьогодні так само сильний, як і тоді». Згадайте цей вірш: «Бо з нього [з серця] походить життя». Яке життя походило з серця Калева? Сильне життя.

«Сьогодні я ще сильний, як того дня, коли Мойсей посилав мене, — яка сила моя тоді, така сила моя й тепер, щоб воювати, і виходити, і приходити. А тепер дай же мені цей гористий край, про який Господь говорив того дня, бо ти чув того дня, що там велетні та великі укріплені міста. Може Господь буде зо мною, і я повиганяю їх, як говорив був Господь» (*Ісуса Навина 14:11, 12*).

«Подивись», — говорив Калев, — «я довіряю Богові. У мене все вийде».

Звичайно, ми не можемо покладатись на власні сили. Часто люди запитують: «Думаєш, ти зможеш це зробити?» Але довіра Калева будувалась на тому, що Бог дасть йому необхідну силу. Це був вирішальний момент. Як ви думаєте в своєму серці, такими ви і будете. Якщо ви думаєте, що нічого не вийде, тоді нічого і не вийде. Але якщо ви довіряєте Богові, що усе вийде, тоді так і буде.

«І поблагословив його Ісус, і дав Калевові, синові Єфуннеєвому, Хеврон за спадок» (*Ісуса Навина 14:13*).

Давайте також прочитаємо і з наступного розділу, в якому описується усе, що зробив Калев.

«А Калеву, синові Єфуннеєвому, він дав частку серед Юдиних синів» (*Ісуса Навина 15:13*).

Коли ця земля була дана Калеву, вона усе ще була заселена іншими людьми. Їх усе ще потрібно було перемогти. Бог ще нам щось дає — обітницю: «Ви можете це зробити». Але ми бачимо лише гори перешкод. Бог не дає нам обітницю, що говорить: «Сьогодні ти можеш

піти звідси туди». Ми знаємо, що можемо це зробити. Він говорить: «Ти можеш сказати цій горі, щоб вона пересунулась на іншу сторону». А це, ми би сказали, для нас неможливо. Але, якщо ви маєте віру, ви можете це зробити.

Так само і Калеву було дане те, чого він ще не отримав, чого ще не бачив. Далі говориться: «...за Господнім наказом до Ісуса, Кір'ят-Арби, батька велетнів, воно — Хеврон. І Калев повиганяв звідти трьох велетнів: Шешая, і Ахімана, і Талмая, уроджених велетнів. І пішов він звідти до девірських мешканців, а ім'я Девіра давніше — Кір'ят-Сефер. І сказав Калев: „Хто поб'є Кір'ят-Сефер та здобуде його, то дам йому дочку мою Ахсу за жінку“» (*Ісуса Навина 15:13—16*).

Це вже не було частиною землі Калева. Після того, як він завоював свій спадок, він допомагав іншим завойовувати ще більше. Його не задовольнило отримати щось для себе, він також хотів послужити своїм братам. Такими були його думки.

Але Калев міг мати зовсім інший дух. Я би хотів зробити тут порівняння з кимось іншим, а саме, племенем Манасії. Манасія був старшим сином Йосипа і це плем'я було дуже великим.

«І було для Манасії в Іссахарі та в Асирі: Бет-Шеан та його залежні міста, і Івлеам та його залежні міста, і мешканці Доару та його залежні міста, і мешканці Таанаху та його залежні міста, і мешканці Мегіддо та його залежні міста, три верховини. Та Манасіїні сини не могли повиганяти мешканців цих міст, і ханаанеянин продовжував сидіти в тому краї. [Тут не говориться, чому Манасія не міг їх повиганяти. Просто сказано, що вони не могли.] І сталося, коли Ізраїлеві сини стали сильні, то дали ханаанеянина на данину, а вигнати не вигнали його» (*Ісуса Навина 17:11—13*).

Ви також можете сказати, що вони не зробили роботу до кінця. Їх задовольнила і половинчата робота.

«І говорили Йосипові сини з Ісусом, кажучи: „Чому ти дав мені на спадок один жеребок та наділ один, а я ж народ численний, бо до цього часу благословив мене Господь“. [Як тут згадано, Йосип мав двох синів.] І сказав до них Ісус: „Якщо ти народ численний, то піди до лісу, та й повикорчовуєш собі там у краї періззеянина та рефаїв, бо Єфремова гора стала тісна для тебе“. [Іншими словами, ідіть і візьміть ту країну. Калев це зробив.] І сказали Йосипові сини: „Не вистачить нам тієї гори, та й залізна колесниця в кожного ханаанеянина, що сидить у долині, як у того, що в Бет-Шеані та в його залежних містах, так і в того, що в долині Ізреельській“. І сказав Ісус до Йосипового дому, до Єфрема та до Манасії, говорячи: „Ти численний народ, і в тебе сила велика, — не буде тобі один жеребок, але буде тобі гористий край; а що там ліс, то викорчуй його, і будуть тобі й його кінці. Бо ти виженеш ханаанеянина, хоч у нього колесниці залізні, хоч він сильний“» (*Ісуса Навина 17:14—18*).

Племена Йосипа хотіли отримати землю, яка вже була завойована, щоб їм більше нічого не довелось робити. Вони сказали: «Подивись, вони мають залізні колісниці. Дай нам частину вже завойованої території. Ми велике плем'я, і нам потрібно багато».

Ісус відповів: «Якщо ви велике плем'я, ви можете завойовати собі самі». Він використав їхні ж аргументи, щоб допомогти їм. Фактично, те саме Бог говорить до нас. «Якщо ти дійсно хочеш в своєму житті йти вперед, це можливо лише з вірою. Ти не можеш очікувати, що все будеш отримувати з легкістю».

Подумайте про Калева. Йому було 85 років, однак він казав: «Сьогодні я так само сильний, як і тоді, коли мені було 40. З Божою допомогою я піду в той край, який найважче завойовати, де залізні колісниці, найбільші фортеці і велетні. Туди я піду. Це моя земля». Він прийняв найбільший виклик тоді, коли був найстарішим серед усіх. Це має бути прикладом для кожного. А племена Йосипа навпаки казали: «Ні, дай нам такий край, що дійсно є легким, де не треба нікого перемагати».

І тепер постає питання, які думки наповнюють наш розум? З цього походить життя. Уся

наша поведінка в житті визначається тим, що ми думаємо, а наше мислення — це віра або невірство. Наші думки зосереджуються або на тому, що Бог може зробити через нас і що Він пообіцяв, або суцього на собі.

Я би хотів прочитати ще дві обітницї, щоб доповнити те, що ми читали. Перша обітниця записана в *Євреям* 11.

«...Що вірою царства побивали, правду чинили, одержували обітницї, паші левам загороджували, силу огненну гасили, утікали від вістря меча, зміцнялись від слабости, хоробрї були на війні, обертали в розтіч полки чужоземців» (*Євреям* 11:33, 34).

Усе це було завдяки вірі. Думки цих людей були зосереджені на Богові, Його могутності і силі. Їхні думки не були зосереджені на слабкостях і невдачах, але на тому, що Бог міг зробити для них і через них.

Іван говорить те ж саме.

«Бо кожен, хто родився від Бога, перемагає світ. А оце перемога, що світ перемогла, — віра наша» (*1 Івана* 5:4).

«Серце своє стережи, бо з нього походить життя». Що людина думає, такою вона і є. Якщо хтось думає в вірі, він буде успішною людиною. Якщо він не думає в вірі, він не буде успішним. Це в нашій силі — керувати своїми думками. Це та вістка, яку Бог хоче нам дати.

Амїнь.